Ancient Caesar

Imperiul american – Apogeul

I.

Pregătirile erau în toi. Oraşele erau imbricate în confetti şi decoraţiuni. Afişe immense împodobeau zgârie-norii din toate marile oraşe, prezentând mari momente din istoria vechiul stat care sărbătorea cea de-a patrusutea aniversare.

Oameni îmbrăcaţi elegant în uniformele lor mergeau aliniaţi în autobuzele ce ii duceau la munca voluntara pe care trebuiau sa o facă fericiţii cetăţeni ai Imperiului. Doar cine urma sa puna imensele bannere, cine lipea toate posterele care chemau oamenii la marile sărbători organizate de Stat cu prilejul evenimentului ce a captat atenţia presei de câţiva ani buni? şi în al doilea rand, cine urma sa se bucure de acele decoraţiuni pana la urma? Tot cetăţenii care lucrau pentru ei înşişi şi pentru a-l vedea pe Împărat fericit.

Armata de asemenea a fost scoasa pentru parade, urmând ore interminabile de repetiţii pentru ca totul sa iasă perfect. Coloane lungi de infanterişti, blindate, elicoptere şi la malul marii vapoare şi portavioane, toate se pregăteau febril.

În centrul oraşului New York pe celebrul Empire State Building, în vârstă de doua sute patruzeci şi patru de ani se afla un imens banner şi o echipa care aştepta semnalul de la o alta echipa aflata într-un elicopter care survola împrejurimile. După ce primiră semnalul pozitiv, banner fu lansat acesta scurgându-se de-a lungul clădirii şi oprindu-se după câteva minute la baza celebrului edificiu. Era un afis gigantic pe care se afla un trio care a modificat istoria Imperiului într-un mod considerabil:

George Washington, Abraham Lincoln şi James Schwartzberg, ultimul Preşedinte. Deasupra celor trei scria cu litere mari 1776-2176:400 de ani de istorie americana.

II.

O casa obişnuită de la suburbia oraşului Chicago. Copilul în vârstă de cincisprezece ani stătea în fata canapelei pe care stătea lejer tatăl lui. Acesta ţinea în mana o carte având trei culori pe coperta: roşu, albastru şi alb. Titlul cărţii era ISTORIA REPUBLICII AMERICANE. Trase aer în piept şi zise:

— Poţi începe.

Copilul lua o atitudine solemna şi începu sa citească de pe foaie.

— Istoria Statului începe în anul de gratie 1776 când câţiva peregrini englezi au trecut Oceanul Intern şi au fondat primele treisprezece Colonii pe Coasta de Est. Primul Preşedinte a fost experimentatul general George Washington. La câteva zeci de ani de la moartea sa, teritoriul Statului s-a dublat, bravul nostru popor supunând sălbaticul şi virginul continent american. In 1861 începe dezbaterea cu privire la sclavii, moment ce a dus la izbucnirea Primului Război Civil când Nordul condus de către Strălucitul Abraham Lincoln a zdrobit Sudul supus economiei bazate pe sclavi umani. A urmat Epoca de Aur a Republicii când s-a pus bazele unui prim imperiu colonial. SUA, după cum era cunoscuta în epoca, s-au implicat în Primul şi Al Doilea Război Mondial. La sfârşitul conflictului a început lupta pentru hegemonie cu Rusia. După 2001, războiul contra terorismului ne-a întărit poziţiile în Orientul Mijlociu. Republica se afla în pragul crizei. Aici se termina partea întâi.

— Destul de bine. Foarte multe informaţii, dar cam scurt. Bine. Continua cu partea a doua.

— Apoi a urmat conducerea lui James Schwartzberg, ultimul Preşedinte. Politica sa a dus la divizarea Statului, Sudul rasculandu-se sub conducerea lui Octavian Blake. A urmat un Al Doilea Război Civil. La sfârşitul războiului, Nordul a câştigat şi a

reunit vechiul teritoriu, adăugând pe deasupra şi Canada, cu care ne aflam în uniune personala. Schwartzberg s-a folosit de prerogativele de dictator pentru a instaura o domnie a terorii pana când a curăţit întreaga naţie de trădători. Insa sfârşitul sau a fost tragic: asasinat de către fiul sau nelegitim. Un nepot de-al sau, John Gonzales, a reuşit sa întemeieze Imperiul American printr-un plebiscit public. Acum începe a Doua Epoca de Aur a Americii. Aici se termina partea a doua.

— Mai bine. Continua, continuA. Il indemna părintele pe copil.

— Imperiul s-a lansat într-o noua epoca de expansiune în perioada 2096-2160. Împăratul Gonzales a dus tratative cu Canda pentru o unire totala ca şi provincie imperiala. Negocierile au fost un succes şi Canada a devenit Provincia Numărul Unu. In acest timp Rusia şi-a continuat marşul spre Vest cucerind întreaga porţiune estica a Europei pana la hotarele Reichlui German. Pentru a proteja Europa, care înainte a primit trupe americane pe vremea Crizei Economice Trei.

— Trebuia sa scrii A Treia Mare Criza Economica! Sari ca ars tatăl.

— Stiu, aşa mi-a spus şi profesoara.

— Aici ţi-a scăzut ceva puncte?

— Nu. A zis ca e prea putin importanta pentru a scădea ceva.

— Ma rog. Continua.

— Armatele americane s-au reîntors pe continentul european. Împăratul Gonzales a fost primit cu urale în Parlamentul European când s-a votat intrarea în Imperiu ca şi simple provincii. Astfel întreg Occidentul european a devenit o simpla regiune în acum vastul Imperiu American. Singura tara care s-a opus a fost Germania care se afla sub conducerea lui Ferdinand III. Armatele germane, bine echipate au respins Ofensiva Rinului din 2097. Astfel domnia lui Gonzales s-a terminat cu o singura nerealizare: cucerirea Germaniei. In timpul urmaşului sau are loc

un al doilea război de asemenea încheiat cu un armistiţiu, datorita revoltei programatorilor de roboti care au dus lupte de strada cu ajutorul creaţilor lor. Conflictul s-a încheiat pozitiv şi robotii au început sa fie folosiţi la scara larga în Imperiu. Israelul, stat aliat al SUA, cere ajutor Imperiului, fiind ameninţaţi de către Emiratul de Bagdad un stat ce cuprindea întreg Orientul Mijlociu pana în Iran. Americanii intervin şi pun bazele Provinciilor Orientale. In 2134 are loc Operaţiunea Jericho prin care Imperiul intervine în Iranul invadat de ruşi şi stabileşte o Zona Neutra în apropierea Teheranului. Împăratul Morris s reformat armata şi astfel a reuşit sa anexeze într-un final Germania şi sa aplice politica distrugerii sistematica a oraşelor şi a strămutării oamenilor în noi oraşe construite de americani. Astăzi la patru sute de ani de la fondarea Americii, Imperiul are o întindere cvadrupla decât avea SUA şi o economie bazata pe industria robotizata. Provinciile Externe constau din Europa Vestica şi Orientul Mijlociu, regiuni ce şi-au îmbunătăţit condiţiile de trai datorita conducerii iluminate a Măritului Împărat ce ne ghidează din Oraşul Magnific Washington.

Băiatul răsuflă zgomotos şi arunca hârtia pe masa îndreptându-se către un pahar cu apa ce stătea în mana mamei care venise din bucătărie special pentru a-l asculta.

— Oau, de unde ai găsit atâtea date?

— Din cartea ce e în mana lu' tata.

— AhA. Şi pe asta ai luat zece?

— Da. Zise copilul mândru.

— A meritat. Mi-a plăcut foarte mulT. Il lauda mama.

— Bine. Acum poţi pleca la tine în camera. Zise tatăl autoritar.

Băiatul pleca în viteza alergând pe scări. Părinţii rămaseră pe loc. Sotia se aşeză lângă soţ pe canapea. El lasă cartea pe măsuţa şi o privi în ochi pe femeie.

— Ai reuşit sa ne faci rost de bilete?

— Da. O sa fim foarte aproape de Împărat. O sa fie grozav.

— Sunt sigur.

— Daca nu era fratele tau o celebritate.

— Nu începe cu asta!

— Ce e? Am zis doar ca e bine sa avem şi noi pile în poziţii înalte.

— Fie. Încheie bărbatul privind la televizorul pe care tocmai il deschise.

— Ce e? Eşti supărat ca m-am căsătorit cu tine când puteam fi vedeta de cinema? De asta eşti supărat? Pentru ca te iubesc? Puteam s-o fac, dar te-am ales pe tine.

— Iartă-mĂ. Şi eu te iubesc.

Sotia se lăsă pe pieptul soţului şi închise ochii. El începu sa mângâie parul bălai ce ii cădea în valuri pe frunte. Stinse televizorul şi o privi atent. Începu sa se gândească la trecut.

III.

Los Angeles era ca şi în trecut paradisul filmelor şi al vedetelor de cinema. Cunoscutul actor de filme James DiManolo tocmai îşi parca noul model de Audi în fata platourilor de filmare Spielberg Productions.

Un om fugi înspre el făcând semne disperate cu mâinile sa se oprească. In câteva secunde se afla lângă actor.

— Vai, daca ai şti cat te-am căutat.

— Ai numărul meu de telefon. Puteai sa ma suni.

— Am încercat. Nu asta este important. Am vesti mari.

— Zi mai repede, am treaba pe platou. Acum se toarnă ultimele scene din Julius CaesaR. Şi ştii ca am rolul lui Brutus.

— Bine, bine. Dar ţi-am făcut rost de un rol mai mare.

— Mai mare? Zi repede!

— OK. Cu ocazia celor patru sute de ani de la Întemeiere o sa fie produs un film despre Războiul Civil şi despre James Schwartzberg. Rolul principal e al tau. Ce zici?

— Pai, bineînţeles ca accept. Faci tu răspunsul oficial, ca de obicei. Ştii tu, sunt onorat ca s-au gândit la mine, il consider pe Schwartzberg un mare erou. Te descurci tu.

— Desigur. De asta sunt plătit.

— Când încep filmările?

— Imediat după quatricentenar.

— Aşa repede? Se pare ca va trebui să-mi anulez vacanta din Azore. Alejandra o sa se supere.

— Ii mai cumperi tu o maşină sau ceva. Încerca să-i ofere o idee impresarul.

— De când îmi dai tu mie sfaturi? Ei ii plac mai mult bijuteriile, mai ales ouăle Faberge. Are o colecţie aproape completa. Sa ştii ca în probleme de comerţ nu exista acea ura ruso-americana. Zâmbi James. Acum chiar ca e târziu. Mai vorbim.

— Da, bine. Mai apuca sa spună impresarul ca James se afla deja la o depărtare considerabila.

Xxx.

Casa lui James se asemăna cu un palat din secolul XVIII. Audi-ul intra în garajul subteran. James ieşi din maşină cu atenţie încercând sa nu zgârie Aston Martin-ul ce se afla la câţiva metri de maşină abia parcata. Actorul trecu pe lângă un Ferrari de un

roşu aprins ce contrasta cu negru elegant al Mercedesului aflat aproape de ieşire.

Un robot apăru ca din senin şi James ii arunca geaca pe care o purtase. Urca scările în viteza şi se opri în fata unei uşi din stejar frumos ornate. In mana dreapta ţinea o cutiuţă mica de culoare neagra. Intra în camera şi o văzu pe Alejandra Martinez, prietena sa, întinsă pe pat în pijamale de satin.

— Ce mai faci, iubire?

James se apropie de pat cu un zâmbet larg. Se aşeză pe marginea baldachinului şi pastra tăcerea.

— Ai o veste proasta. Zise brusc Alejandra.

— Cum ai ghicit? Ai dreptate. Nu mai mergem în Azore.

— Ce? De ce?

— O sa joc într-un film despre fondarea Imperiului şi am rolul principal. Filmările încep imediat după quatricentenar.

— Şi eu ies cel mai prost din toată treaba.

În acel moment James ii oferi cutia pe care o ascunse pe mânecă. Ea o deschise şi văzu un colier strălucitor.

— Vai, James. E extraordinar.

— E model Cleopatra. Doar şapte persoane din toată lumea au acest model.

— Te iubesc de o mie de ori. Zise Alejandra sărind la gatul lui James.

— Şi eu. Răspunse James sărutând-o pasional.

IV.

Viena era în zilele de azi un simplu oraş de granita. După anexarea Germaniei, armatele americane au ajuns pana la Cracovia în Nord, Viena în centru şi Ljubliana în Sud. La granita Imperiului aveau loc uneori ciocniri spontane intre grănicerii ruşi şi americani, insa nimic decisiv. Momentan era pace.

Colonelul Paul Rivas privea peste granita. Dincolo de linia fortificata se afla teritoriul Noii Ruşii, un teritoriu necunoscut de majoritatea americanilor obişnuiţi. Nimeni nu ştia daca zvonurile erau adevărate şi ruşii erau intradevar barbari aşa cum ii prezenta propaganda de stat. Paul cunoscuse câţiva soldaţi ruşi care îşi depanau amintirile despre Maica Rusie şi cat de minunata era viaţa lor. Uneori se întrebă de ce trebuiau sa lupte în van America şi Rusia curmând atâtea vieţi nevinovate degeaba. Insa goarna suna şi trebuia sa se întoarcă în cazarma pentru orele de somn.

Casa lui Paul era, construita' dintr-un cort de campanie folosit de armata americana mai ales în desert, camuflajul fiind inutil. Aici îşi petrecea toate zilele pana când urma sa fie rechemat în Provinciile Americane, mai clar în oraşul sau natal, Anchorage.

Se aşeză în balansoarul construit de el în timpul liber şi îşi lua o foaie de hârtie. Cu pixul în mana începu să-şi aşterne gândurile pe hârtie:

Iubita mea Esther, mi-e dor de tine. Situaţia de la granita e aceeaşi ca întotdeauna. Când nu se îmbată grănicerii ruşi şi trec granita e plictiseala mare. Mi-am construit un balansoar, pe care sper ca pot să-l iau înapoi acâş ca amintire. Am mai construit şi o masa şi un mic dulap. Poate când ma întorc o sa îmi deschis un atelier de tâmplărie. Cine ştie? Singurul lucru de care sunt sigur este dragostea mea neţărmurită. Pe aici sunt multe femei care ar vrea sa se ştie la braţul unui militar. Insa, eu doar la tine ma gândesc. Te visez doar pe tine şi sincer as fi dorit să-mi pierd mana în explozia aia pentru ca aşa măcar as fi ajuns acasă la tine. Sper doar ca m-ai fi primit ciung dar cu o dragoste imensa pentru tine. Am reuşit sa obţin o permisie pe Insula şi am văzut multe clădiri despre care mi-ai povestit. Insa trebuie sa te întristez cu vestea ca nu mai sunt ingrjite aşa cum ar trebui.

Chiar şi Big Benul e cam părăginit. De fapt, cam toată Londra e cam devastata. Credeam ca arhitecţii noştri s-au ocupat şi de acest oraş, insa au preferat sa facă unul din temelii. Suta la suta utilitar, zero la suta artistiC. Aşa arata Londra Nova. O alta ştire interesanta e ca în China se strange o armata mare care cantonează aproape de granita ruseasca. Nu stiu ce înseamnă asta, dar cu siguranţă ca va fi un război cu Rusia. Ori de partea lor, ori împotriva lor. Insa nu stiu prea multe. Acum te las ca e târziu. Nici nu îţi imaginezi ce frumos apune soarele peste Dunăre. E magnific. Poate ca atunci când va fi pace vom veni vreodată în vacanta. Acum tre' sa scrii tu din nou. Abia aştept răspunsul tau. Cu drag, al tau Paul.

V.

O femeie tocmai cobora dintr-o limuzina neagra, intrând în zgârie-norul ce domina panorama oraşului Bagdad, capitala provinciei Syria.

Se numea Helena Djoravici. Era o afacerista de succes din provincia Germania, ea fiind de origine sârbă. Acum se afla în Bagadad pentru a încheia o afacere intre firma Audi, locul unde lucra, şi un titan petrolier arab de care compania de care aparţinea avea mare nevoie pentru continuarea producţiei de maşini. Zvonurile despre terminarea rezervelor de petrol din Orient au dus la o panica exagerata a companiilor occidentale. Aceasta a dus la prăbuşirea pieţelor arabice, marile companii petroliere aşteptând acum sa fie culese de către vulturii americani. Unii analişti chiar au lansat ideea ca acea criza a fost creata ermetic pentru a elibera Imperiul de sub monopolul arab. Celelalte surse de petrol erau indisponibile Americii. Alaska a fost secătuită inca din anii '401, iar despre rezervele siberiene nici nu se putea pune în discuţie. Rezervele europene erau insuficiente pentru puternicul motor al industriei americane. Oricum, acele resurse erau folosite de companiile europene tradiţionale care purtau o lupta pentru supravieţuire în fata tăvălugului american.

Helena pasi ferm pe podeaua de marmura a Bagdad Plaza. Întâlnirea cu şeicul Feisal trebuia sa înceapă în câteva minute şi

era în întârziere. Reuşi sa găsească un slujitor al şeicului care il îndrumă spre stăpânul sau. In trei minute se afla în sala de conferinţe în fata printului musulman pregătindu-se pentru posibilele întrebări.

— Convinge-mă. De ce trebuie ca Audi sa îmi cumpere compania? Am nevoie de argumente solide.

— Pai, Audi este o companie de renume mondial şi una dintre cele mai mari companii producătoare de maşini din lume. Mai exact, locul trei, după Ford şi Mercedes. Bineînţeles, Ford este pe locul întâi datorita monopolului american şi a protecţionismului pe care il aplica asupra produselor autohtone. Dar Audi este un colos devansând restul fabricilor constructoare de automobile şi suntem întinşi în peste treizeci de tari şi în întreg Imperiul American. Maşinile noastre circula pe şoselele din Paris, Londra Nova, Cairo, Teheran, Beijing, Moscova sau Ciudad de Mexico. Asta este un semn al puterii noastre.

— Asta este adevăraT. Şi eu am în garaj vreo patru Audi Deluxe pe care le preţuiesc. Dar ce doriţi sa faceţi cu firma, daca (accentua) voi accepta sa va vând compania mea?

— Audi are planuri mari. Cu petrolul scos, il vom rafina şi vom scoate pe piaţa un model special de benzina şi motorina care vor putea alimenta doar maşinile Audi, la randament maxim. Vom crea un monopol asupra lumii. Ce ziceţi?

Şeicul lua o atitudine serioasa şi Helen realiza ca el gândeşte la propunerea ei. După câteva minute, Feisal vorbi cu o voce voioasa:

— Accept. O sa aştept pe patronul tau sa ma contacteze personal pentru a stabili ultimele date şi mai ales data când vom semna cedarea.

— Am înţeles. Veţi vorbi cu seful meu pentru mai multe detalii.

— Desigur. Făcu respectuos şeicul.

Xxx.

Helen se afla la bordul maşinii ei (bineînţeles Audi) şi vorbea la telefonul mobil.

— Da. A fost un succes total. Şeicul a fost cucerit de planul pentru benzina Audi şi a acceptat. Dar a cerut mai multe condiţii pe care le va discuta cu şefu'. Mi-a mâncat din palma. Sa ştii ca nu mi-ar prinde rau o promovare. Vorbeşti tu cu şefu? A, mersi din inima. Eu o sa mai stau pe aici azi. Maine plec acas' la Neuberlin. Ne vedem peste o săptămână la Munichstadt. Fii sigur ca o sa fiu acolo. Mai vorbim când ajung la hotel.

Xxx.

Helena stătea pe mansarda casei sale din Neuberlin şi fuma o ţigară. La câteva sute de metri de casa ei somptuoasa se afla sediul Guvernatorului American. Flamurile americane fluturau peste oraşul nou construit.

Sorbind inca o data din ţigara îşi forţa ochii pentru a vedea ruinele vechiului Berlin. Mai pastra inca în memorie vechile amintiri de acum şaisprezece ani. Pe atunci avea doar zece ani. Dar nu va uita niciodată cum văzuse soldaţii americani distrugând oraşele germane, ura lor fata de patria germana şi discursurile xenofobe ale primului Guvernator care indemna la exterminarea intergii populaţii. Apoi încercarea de a muta populaţia în zone pustii din Franţa sau Spania. Doar intervenţia Împăratului Morris a oprit acea acţiune nebuneasca. Insa toate acele lucruri reprezintă acum istorie.

Ceasul cu cuc suna trezind-o din visare. Era ora 15:00. Mai erau fix 24 de ore pana când trebuia sa stea pe un scaun la loja a treia alături de Geoffrey Albinoni, seful diviziei Afaceri Exerne de la Audi pentru a privi ceremoniile ţinute în cinstea quadricentenarului. Parca ii răsună în minte linia melodica a imnului vechi de când e Imperiul, Star Sprangeled Banner'.

VI.

Washington. Capitala imperiala. Cel mai mare oraş din Imperiu şi al doilea din lume după Beijing. După instaurarea Imperiului cei mai multi Împăraţi şi-au construit mausolee şi palate transformând oraşul într-o Noua Roma, rivalizând intraevar cu vechea Roma. Împăraţii au devenit simbolul puterii absolute în Imperiul American. Erau respectaţi de către popor, iubiţi de către supuşii lor de o parte şi de cealaltă a Oceanului Intern. Dar odată cu trecerea timpului, Împăraţii au devenit tot mai protejaţi de lume fiind închişi în palatele lor şi pierzând contactul cu lumea înconjurătoare. In primele zile ale Imperiului, Împăratul conducea cu mana forte. Insa în ziua de azi, Congresul conducea efectiv Statul. Au avut loc multe conflicte intre cele doua puteri, unele ajungând pana la lupte de strada. In momentul prezent era un armistiţiu tăcut sub iluminata conducere a Împăratului Washington II.

Xxx.

În interiorul Palatului Poporului, Împăratul Washington stătea de vorba cu Consilierii sai.

— Mai sunt patru ore pana la marele eveniment. Totul este pregătit? Vreau ca totul sa iasă perfect!

— Majestate, puteţi sta liniştit. Supuşii dumneavoastră care va iubesc şi va adora se ocupa de tot. Totul va fi după cum va doriţi.

— Sper sa fie asa. Nu vreau sa intru în istorie ca un Împărat ratat.

— Dar Majestate, nu sunteţi un Împărat. Slab.

— Ai dreptatE. Şi hai să-ţi dau o veste: am trecut peste Congres şi am ordonat invazia Rusiei.

— Poftim? Vorbiţi serios?

— Da. Armatele noastre au ocupat St. Petersburg şi sunt aproape de Moscova. Vreau ca pana la ora fixata, armatele

noastre sa il tina prizonier pe acel îngâmfat Preşedinte al Federaţiei. A mers foarte bine alianţa cu China.

— Nu înţeleg. Murmura Prim-Ministrul.

— Vei înţelege. Am încheiat un pact secret cu China. Noi trebuie sa atacam Rusia simultan cu ei şi astfel sa frângem puterea lor. După ce vom învinge, vom împărţi Rusia în doua având fluviul Obi ca şi hotar: noi luam tot pana la malul vestic şi ei iau totul pana la malul estic. Dar nu asta este important acum. Trebuie sa ma îmbrac pentru ceremonii. Cheama robotii.

VII.

Piaţa Centrala a Washingtonului era plina de oameni. Agenţiile de ştiri spuneau ca în Piaţa se aflau aproximativ un milion de oameni veniţi din toate zările Imperiului pentru a serba quadricentenarul la umbra Strălucitului Monarh.

Într-o loja în care stăteau doar personalităţi din domeniul artelor îşi făcu loc şi James DiManolo împreună cu Alejandra. După James sosi şi Albert, fratele sau împreună cu Jessica, sotia şi Joseph, fiul lor. Toţi erau entuziasmaţi de faptul ca se aflau acolo la vreo patruzeci de metri de Împărat.

Helen stătea într-o alta loja, de cealaltă parte a lojei unde stătea Familia Imperiala. Lângă ea, Geoffrey Albinoni. Ii zâmbi şi ea ii întoarse gestul. Era îmbrăcată într-o rochie verde deschis, lunga pana la genunchi şi fara bretele. Parul ei saten ii flutura în bătaia vântului. Uitându-se în jur il văzu pe James pe care il recunoscu imediat. Ea il saluta făcându-i cu mana şi el ii răspunse la fel.

Trâmbitele sunară şi toţi oamenii se ridicară la auzul Corului National care începu intonarea imnului national. Întreaga piaţa izbucni în cantare şi aşteptase pana când Împăratul ajunse în loja sa împreună cu sotia lui şi cu printul moştenitor. Se apropie de microfonul tribunei şi începu sa vorbească:

— Popor american! Mândru, brav şi victorios popor american. Astăzi va serbaţi quadricentenarul. Patru sute de ani de istorie, o

istorie a unei expansiuni continue, înspre glorie şi nemurire. In aceasta zi, cu patru sute de ani în urma, Părinţii Fondatori au semnat Declaraţia de Independenta ce a devenit Constituţia tarii pana la moartea Slăvitului Schwartzberg, Marele Reformator al Statului şi creatorul Imperiului care astăzi îşi extinde mâinile peste aproape întreg mapamondul unind oamenii civilizaţi ai lumiI. Şi de astăzi, după cum m-au anunţat generalii mei, Rusia este cea mai noua provincie!

Mulţimea izbucni în urale strigând în continuu numele Împăratului şi numele Tarii, în vreme ce câţiva soldaţi americani tocmai erau aduşi în Piaţa într-un elicopter. Primul care ieşi din vehicul fu generalul Paul Rivas, care avea o cicatrice imensa pe obraz. Esther, sotia lui fugi înspre el şi sari în braţele sale.

— Sa înceapă parada militara! Striga Împăratul.

Soldaţii şi-au început marşul în uralele populaţiei, în vreme ce Împăratul se aşeză pe tron punându-şi mana drepta peste mana Împărătesei. Ea tresari şi ii zâmbi suav. Marea victorie militara a dus la creşterea Statului şi la înmulţirea numărului de locuitori. Trebuia convocat Congresul pentru a accepta masurile ce urmau sa integreze Rusia în Imperiu. Sau, sa ignore Congresul? Inca nu ştia ce sa facă.

Parada a ajuns la blindate. Soldaţii salutau mulţimea şi dădeau onorul Împăratului, Statul trecând de o alta sărbătoare. Greaua povara dispăru de pe umerii Împăratului. Doar peste inca 99 de ani trebuiau sa mai fie îngrijoraţi de cvadricentenar. Dar pe atunci, el va fi mort. De ce să-i pese de viitor? Cui ii pasa?

VIII.

Un om înalt, solid cu figura aspra stătea în biroul sau. Era Joachim Starks, un istoric şi politolog cunoscut. Un prieten al Împăratului şi recunoscut la nivel mondial ca şi istoricul secolului. Locuia în oraşul Detroit, într-o vila construita de Stat pentru oamenii de valoare ca şi recompensa. De la fereastra de sus avea o panorama excelenta asupra megalopolisului.

Jurnalistul Elijah Bankovski apăru la usa casei sale. Suna la sonerie şi Joachim veni la usa. O deschise şi il invita înăuntru. Îşi strânseră mâinile şi Elijah sparse gheata:

— Ce mai faci?

— Ce poate face un istoric aproape de pensie? Îşi aşteaptă moartea.

— Sper ca glumeşti.

— Nu glumesc.

— Acum în pragul celui mai mare eveniment din istoria Imperiului?

— Un quadricentenar nu e un eveniment atât de important pe cat a fost prezentaT. Şi daca vorbeai despre cucerirea Rusiei, ai face bine sa ma urmezi.

Joachim il ghidase pe jurnalist pe scări ajungând la etajul întâi într-o camera mobilata sumar. Pe pereţi se aflau fragmente de ziare prezentând ştiri de interes intern şi international.

— Ce sunt astea?

— Poţi spune ca formează o carte de istorie. Ultima scrisa de mine. Vreme de patruzeci de ani am studiat condiţiile sociale, politice şi economice ale Imperiului, ale Rusiei, Chinei şi Indiei. Plus restul lumii cat am putut. Acum sunt în stare sa fac o analiza destul de pertinenta asupra viitorului.

— Al cui viitor?

— Al Imperiului şi al întregii lumi.

— Şi care este concluzia?

— In doua sute de ani Imperiul se va prăbuşi.

— Poftim?

— Exact cum ai auzit. Urmărind evoluţia istorica de pana acum şi folosind anumite tipare istorice pot prezice chiar un an exact:2426. In acel an, statele sud americane vor reuşi sa fie un inamic pe măsură Imperiului şi sa ii aducă căderea finala. Astăzi, o data cu cucerirea Rusiei, Imperiul şi-a atins apogeul. Acum urmează decăderea.

Elijah ramase cu gura căscată. Nu mai ştia ce sa zică.

— Speranţa mea pentru Imperiul American era ca odată cu trecerea timpului sa aducă planeta întreagă sub o singura conducere, aceea a Washingtonului. Acest lucru ar duce la expansiunea cosmica şi la răspândirea seminţelor umanităţii printre stelele galaxiei.

— Şi daca America nu-şi va reveni peste doua secole?

— Va urma o epoca de războaie şi o reîntoarcere la naţionalism. Acest fapt ar conduce la prăbuşirea finala a tuturor realizărilor Imperiului.

— Şi exista speranţă?

— Întotdeauna. Datorita cunoştiinţelor în sociologie, as putea afirma ca pot schimba viitorul. O anumită masa de oameni plasata la locul potrivit în timpul potrivit poate schimba cursul istoriei în direcţia dorita de acea minoritate.

— Şi care este acea direcţie?

Joachim îşi arunca privirea înspre fereastra. Dar nu se uita la oraş sau la zgârie-nori care tăiau orizontul. Acesteau erau simbolurile trecutului. El privea spre viitor.

— Spre stele, Elijah. Spre stele.

SFÂRŞIT

1 Anii 2140